

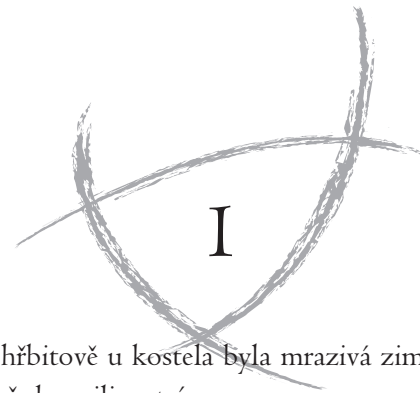
většinou obyvatelům Henrietty a údolí, jež malé město obklopovalo. Zato Neeve věštila v přímém televizním vysílání v pět ráno. Měla vlastní webové stránky, z nichž na návštěvníky neomylně hleděla ze starých, naschvál lehce rozostřených fotografií. Její jméno se vyjímal na obálkách čtyř knih o nadpřirozenu.

Blue ji nikdy nepotkala osobně, takže toho o své nevlastní tetě věděla víc díky zběžnému nakouknutí na internet než z vlastní zkušenosti. Nebyla si jistá, proč se Neeve rozhodla je navštívit, věděla však, že její blízcí se příjezd spustil nespočet šeptaných konverzací mezi Maurou a jejími dvěma nejlepšími přítelkyněmi Persefonou a Callou – byl to ten typ konverzací, které plynule přešly v usrkávání kávy a poklepávání propiskami o stůl pokaždé, když Blue vešla do místnosti. Ona si však z Neevina příjezdu nedělala těžkou hlavu. Jejich dům byl koneckonců už tak až po okraj plný ženských, tak co se může stát, když se k nim přidá jedna další?

Neeve se konečně objevila jednoho jarního večera, kdy se už tak protáhlé stíny západních hor zdály ještě delší než obvykle. Když jí Blue otevřela dveře, na chvíli si pomyslela, že před ní stojí nějaká neznámá starší žena, ale pak její oči přivykly línému karmínovému světlu, které prosvítalo mezi stromy, a uviděla, že je Neeve jen sotva starší než její máma, takže vlastně vůbec není stará.

Kdesi venku v dálce vyli lovečtí psi. Blue jejich hlasy dobře znala, protože na podzim vyjížděli chlapci z loveckého klubu při Agli-onby na koních i se psy na lov skoro každý víkend. Blue okamžitě poznala, co jejich zběsilé skučení znamená: Hnali se za kořistí.

„Ty jsi Mauřina dcera,“ pronesla Neeve, a než jí Blue stihla odpovédět, dodala, „a letos se zamiluješ.“

Na hřbitově u kostela byla mrazivá zima už předtím, než dorazili mrtví. Každý rok se Blue se svou matkou Maurou vydaly na stejné místo a každý rok bylo chladno. Tentokrát se však vzduch bez Mauřiny přítomnosti zdál studenější.

Bylo dvacátého čtvrtého dubna, předvečer svatého Marka. Většina lidí si ani neuvědomovala, že svátek svatého Marka nastal a skončil. Školáci v ten den neměli volno. Nerozdávaly se žádné dárky. Lidé si neoblékali žádné kostýmy ani nepořádali oslavy. V obchodech neprobíhaly svatomarkovské výprodeje, v regálech nebyly k prodeji přání ke dni svatého Marka, v televizi nedávali žádné zvláštní pořady, které běží jen jednou za rok. Nikdo si dvacátého pátého dubna nevyznačoval v kalendáři. Většina živých si popravdě řečeno ani neuvědomovala, že existuje den pojmenovaný na počest svatého Marka.

Mrtví si to však pamatovali.

Zatímco se Blue třásla zimou usazená na kamenné zídce, opakovala si, že letos aspoň, když už nic jiného, neprší.

Každý rok v předvečer svatého Marka se Maura s Blue vydaly právě sem. K opuštěnému kostelu, jenž byl tak starý, že jeho jméno dávno upadlo v zapomnění. Jeho rozvaliny se ukrývaly mezi hustě zalesněnými kopci nedaleko Henrietty, několik mil od okraje skutečných hor. Z budovy zůstaly už jen vnější zdi, střecha i podlaží se dávno zřítily dovnitř. To, co neshnilo, bylo